

Nõnda olivad nad siis nüüd ka jälle taewa teel kokku juhtunud ja sammusivad sõna lausumata üksteise kõrval edasi. Rikkus iseenesest ei tee küll kedagi halvemaks ega waesus paremaks, waid wagad ja jumalafartlikud wõivad niisama rikkad kui waesed inimesed olla, ja niisamuti on hõelaid, ülbemeelseid inimest rikaste hulgas, kui ka nurjatumaid tigedaid inimest waeste hulgas olemas. Aga nagu seda nüüd eluilmas sagedaste näha on, et rikas waese peale on nii üle õla harjunud alla waatama, nõnda oli lugu ka siin: teine oli liig uhke, teine liig häbelik, ja nõnda jäi mõlemate suu lullu.

Tee läks ikka järjest häkilisemaks ja rikkal mehel jalakäimine rassemaks, sest tema oli paks mees ja ei olnud kõigel oma eluajal nii pikka teed jalgsi weel mitte käinud. Waene mees aga oli kuiwetu kerge mehike ja temal oli jalakäimine wilund amet; sellepärast jõudis ta rikkast wartsu ette. Taewa usse ette jõudes jäi ta kartlikult seisma, ta ei julgunud usse pibta koputada, istus wagusti usse kõrwale maha ja mõtles: Eks ootame, kuni naabrimees ka siia jõuab, küllap tema ehk ikka koputab.

Hulga aja pärast jõudis rikas mees järele; ta mehike higitse ja oli puru wärsnud, aga ta ei läbenud ninagi nuusata, waid pani aga kobe ussest sõse minema, ja et uss lutus oli ja teegi mitte sedamaid ei tulnud lahti tegema, hakas ta ust raputama ja rusikaga usse pibta peksema. Siis tõstas Peetrus wõtmega, tegi usse lahti, silmitses mõlemaid ja ütles rikka mehe wastu: „Wõi sina oledki, kes siin nii suurt lära ja müra teeb! Mis rutt sul on? Ma arwan, sul ei ole asja, siin nii suureline olla. Palju head ei ole meil siin ülrewel sinust just mitte kuulda olnud.“

Siis labanes rikka mehe julgus küll õige tubliste. Peetrus pööris nüüd waese mehe poole, sirutas talle kätt, et tal hõlpsam oleks, püsti tõusta, ja ütles siis: „Usse õige aga nüüd mõlemad siia eestuppa sõse; pärast saab mis saab.“

Ja see ei olnud ka weel mitte taewas, kuhu nad nüüd

sõse astusiwad, waid ainult üks suur eeskoda hulga linaste utsega, pifad pingid seina äärt mööda.

„Puhake siin natuke“, ütles Peetrus, „ja oodake, kuni ma tagasi tulen. Aga niisama tühja pärast ei sünni teil siin mitte istuda, waid peate targu ära arwama, misjulgust elu teie siin ülrewel ihaldate elada. Kumbki teiest peab karwa peal seda osaks saama, mis ta ise soowib.“

Sellepärast mõtelge hästi järele, ja kui ma tagasi tulen, siis ärge wiitke aega, waid ütlege kobe wälja ja ärge midagi unustage; sest toga järele on kõik liig hilja.“

Peetrus läks. Mehed tuetasiwad pingi peale ja jäiwad sügawasse mõtlesse istuma. — Täkki aja pärast tuli Peetrus tagasi ja küsis, kas nad oma mõtlemisega walmis on ja mis kumbki enesele igaweseks osaks soowib. Sedamaid karas rikas mees püsti ja ütles: „Mina soowin enesele ühe suure kuldlosi eluasemeks, mis toredam kui kellegi keisri lois, ja süüa soowin kõige paremaid söötisid, iga hommitu kohwi ja subkrusaia, iga lõuneks siipraadi ja worsti ja tanguputru rõõsa piimaga, need on minu kõige armsamad road, ja iga õhtuks ikka nut isejulgust sööki. Peale selle äks pehme sohwa ja kirju õõkuub ja minu kodune ajaleht, et teada saaksin mis ilmas sünnib.“

Seda kuuldes, waatas Peetrus kaastundliku silmaga temale otsa, jäi täkkiks ajaks wait ja küsis wiimaks: „Siis muid sa ei soowi enesele ühtigi? — „Küll ikka“, hüüdis rikas mees ruttu, „raha, palju raha, kõik kassid jaapid täis, niipalju, et seda lugeda ei jõua!“

„Seda kõike pead saama“, wastas Peetrus, „tule kasa!“ Ja Peetrus tegi nende hulga uste seast ühe usse lahti ja wiis rikka mehe ühte toredasse kuldlosi, seal oli kõik nõnda, kuidas teine oli soowinud. Kui Peetrus rikkale mehele kõik oli kätte näidanud, läks ta ära ja lühas losi wärawa taha ühe suure raudkiwi.

Nüüd ajas rikas mees kirju õõkune selga, istus pehme sohwa peale, sõi kõhu täis ja wõttis siis ajalehe kätte, käis